

valteren foreslog et eller andet Arbejde til Gårdens Vedligeholdelse. „Det må dog vel engang få Ende med mig“.

Så hændte det en Dag ud på Efteråret, at der uventet kom Fremmede til Gården. Det var en mørk, tung Dag med en flosset Skyhimmel på Vandring ud mod Øst. Den Syge havde haft en dårlig Nat; endnu ved Middagstid var han ikke stået op. Gamle Barbara stod inde i Opholdsstuen og lagde nogle Tørv til Ilden, da hun til sin Forskrækkelse hørte en Vogn rulle ind i Slotsgården. I en Fart var hun henne ved Vinduet og åbnede det på Klem. En nedslået Kalesjevogn med to Herrer holdt nedenfor Trappen.

Den ene af Herrerne kendte hun godt nok. Det var Doktoren fra Randers. Men hvem var den lyse, skægløse Mand, der sad ved Siden af? Og hvad vilde han her?

Det gav et Ryk i hendes Hånd. Begge Herrerne stod ud af Vognen, Kusken rakte en Håndkuffert ned, og hun så, at Doktoren trådte til Side og lod den Fremmede gå ind først, endda han var saa meget yngre.

Vinduet havde hun trukket til med et lille Smæld.

„Er Mikkelsen da bleven ren tumpet!“ mumlede hun og skyndte sig ud for at kunne standse dem i Forstuen. Helt ophidset sagde hun her den Fremmede lige i Ansigtet, at han ikke kunde komme ind.

Doktor Mikkelsen trådte imellem.

„Hør nu her, Mo'er Barbara! Denne Herre er Professor i Medicin ved Københavns Universitet . . . er altså Læge . . . og desuden en Ungdomsven af Godsejeren“.

Men den enfoldige Gamle blev ved sit. Hun havde sine Ordre, sagde hun.

„Men når jeg nu siger Dem, at den Herre er en Ungdomsven af Godsejeren og er rejst hertil bare for at komme til at hilse på ham. Vil De øjeblikkelig gå ind og melde Professorens Ankomst“.

Men Barbara lod sig ikke rokke en Tomme.

„A hå'r min Instruks“, sagde hun. „Det veed De jo å så møj godt, Mikkelsen“.

„Men her skal jeg dog vel i alle Tilfælde ikke blive stående“, sagde nu den Fremmede — en lille, undersætsig Mand med et rødkindeth Barneansigt.